

Từng Bước Bạc Tình

Contents

Từng Bước Bạc Tình	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	3
4. Chương 3	4
5. Chương 4	5
6. Chương 5	7
7. Chương 6	8
8. Chương 7	9
9. Chương 8	10
10. Chương 9: Vĩ Thanh	12

Từng Bước Bạc Tình

Giới thiệu

Dịch: LTCNnguyện vọng lớn nhất đời này của nàng chính là gả cho Tiêu Tị. Sau khi nàng dùng mưu kế trở thành Tiêu p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tung-buoc-bac-tinh>

1. Chương 1: Tiết Tử

Hoàng hôn buông xuống, ta siêu vẹo nằm trên chiếc giường nhỏ chán chường mà ngáp. Chính giữa sân đang diễn một đoạn kịch nữ truy nam gọi là “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình”, thật là tầm thường. Ta ngáp một cái, lại thấy trên không trung bay đến một con hạc tựa như một đạo kim quang, nó há mỏ thả xuống một thiệp mời, ký tên thiên kim bộ thượng thư – Bạc Hương.

Ta mở cửa nhìn, bên ngoài là một nữ tử một thân nam trang, trên mặt không trang điểm, ánh mắt mang theo một cỗ anh khí. Nàng cúi đầu hướng ta thi lễ: “Nghe người ta nói cô nương bản sự thông thiên, thỉnh cô nương giúp ta hoàn thành một tâm nguyện.”

Ta mời nàng vào cửa. Nhân ảnh Tự Bạch Mạc từ trên nhảy xuống, đem cái ghế lại cho Bạc Hương ngồi. Nàng mắt sáng rực lên nói: “Lời đồn quả nhiên không giả, thỉnh cô nương giúp ta trở thành vợ của Tiêu Tị, cùng hắc đầu bạc đến già.”

Ta gọi là Bạch Kiến, chính là thông hiểu âm dương, là thiên sư có khả năng giao hồn đổi mệnh. Ta liếc mắt một cái nhìn nhân ảnh của mình đã ngoan ngoãn đứng ngay ngắn thành một hàng, mỉm cười nói: “Ta có thể giúp người.”

“Cho dù cô nương ra điều kiện gì ta cũng đáp ứng.”

Ta cúi đầu che lại cảm xúc trong ánh mắt, nói: “Không vội, về sau người sẽ lại đến tìm ta, lúc đó bàn đến điều kiện cũng không muộn.”

2. Chương 1-2

Trời tháng tư gió nhẹ mang theo hơi thở ẩm áp, thời tiết trong xanh sáng sủa, thật sự thoải mái. Bạc Hương vô cùng háng hái đi đến cái hồ phía sau hậu viện cho cá ăn. Quản gia từ hành lang bước vội đến, nói: “Phu nhân, có thư của tướng quân.”

Bạc Hương nhận lấy, chỉ nhìn qua cũng đủ thấy những nét bút ngay ngắn trên giấy, đầu bút lông viết rất có lực, còn tưởng như của văn sĩ nào. Nàng mặt mày vui vẻ, thấp giọng nói: “Tiêu Tị, ta rất cục cựa cũng có thể nhìn thấy chàng rồi.”

Trước đó một tháng, Bạc Hương ở nơi gặp Bạch Kiến đột nhiên không hiểu ra sao mà ngất đi, tỉnh lại phát hiện mình đang ở thời điểm ba năm sau, đã trở thành thê tử của Tiêu Tị. Lúc đầu nàng vô cùng kinh hãi nhưng sau đó cũng dần bình tĩnh trở lại, niềm vui từ trái tim lan tỏa ra khắp thân thể. Bạch thiên sư quả nhiên danh bất hư truyền, mong ước của nàng đã thực sự trở thành hiện thực.

Chỉ không khéo chính là Tiêu Tị lại dẫn binh đến biên giới Bình Định, Bạc Hương vẫn không có cơ hội nhìn thấy chàng. Hiện tại cuối cùng chàng đã trở về.

Bạc Hương áp chặt lá thư lên má, căng thẳng giống như cảm nhận được Tiêu Tị đang ôn nhu đối với chính mình.

Năm ngày sau, trời mưa dầm rả rích, Bạc Hương đứng ở trước cửa thành Kim Lăng, mắt nhìn chăm chú vào con đường trước mặt, nhìn chằm chằm đến không chớp mắt. Không biết đã qua bao lâu, tiếng vó ngựa từ xa xa vọng tới. Người đó cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt của nàng, một thân áo giáp màu bạc, lông mày sắc sảo, một đôi con ngươi sâu không thấy đáy. Nhìn thấy nàng, Tiêu Tị thúc ngựa chạy vượt xa đội kỵ binh đằng sau.

Trong màn hơi nước dày đặc bao phủ, Bạc Hương nháy mắt một cái đã thấy Tiêu Tị xoay người xuống ngựa, mạnh mẽ ôm nàng vào ngực.

“Nương tử, không phải nói cửa thành gió lớn, đã bảo nàng đừng ra đón tại sao vẫn còn tới?”

Tiêu Tị tuy là quả trách, nhưng trong lời nói lại tìm đâu cũng thấy sự quan tâm. Sau một lúc, thấy người trong ngực không có động tĩnh gì, Tiêu Tị vừa muốn buông nàng ra nhìn xem thì đã thấy hai bàn tay mảnh khảnh ôm lấy thắt lưng hắn.

“Thiếp muốn được nhìn thấy chàng sớm hơn.” Bạc Hương ghen ngào nói, hai cánh tay lại càng siết lại. Nàng chưa bao giờ dám nghĩ sẽ có một ngày như vậy, nàng trở thành nương tử của hắn, còn có thể dựa vào hắn gần như vậy.

Thoáng thấy mọi người xung quanh đều nhìn họ với một ánh mắt tràn đầy hâm mộ, Tiêu Tị bất đắc dĩ thở dài: “Mới mấy tháng không gặp sao đã thích làm nũng như vậy? Nàng không buông ta ra ta làm sao đưa lễ vật cho nàng đây?”

Vừa nghe đến hai chữ “lễ vật” Bạc Hương thế nhưng thật sự buông tay ra, đôi mắt tròn xoe như con thỏ, đầy trông đợi nhìn hắn. Tiêu Tị từ trong lồng ngực lấy ra một túi hương màu xanh đưa cho nàng: “Chúng ta trước khi ta đi đã nói, nàng chính tay làm một chuỗi ngọc cho ta, nên ta nói sẽ phụ trách vào núi hái rễ cúc vạn thọ cho vào trong túi hương tặng nàng. Hiện tại tất cả đều đã xong, nàng còn thích không?”

Một mùi hương thơm ngát từ trong túi lan tỏa ra không trung, Bạc Hương âm thầm nhíu mày, đem túi hương nhét vào tay áo: “Chỉ cần là chàng tặng thì thiếp đều thích.”

Tiêu Tị không chú ý đến sự khác thường trên khuôn mặt nàng, hắn lau đi nước mắt lấm lem trên khuôn mặt ấy, ôn tồn nói: “Ta còn phải vào cung bái kiến Hoàng thượng, nàng về phủ chờ ta được không?”

Bạc Hương ngẩng đầu cười ngọt ngào: “Chàng đi đi, đừng chậm trễ nữa.”

Vó ngựa lại vang lên, cát bụi nổi lên cuộn cuộn. Sắc trời càng thêm âm trầm, mưa cứ tí tích rơi không ngớt. Trần bá bá nhin không được nói: “Phu nhân, chúng ta mau trở về thôi.”

Một cơn gió lạnh thổi tới, hai vai nhỏ co rúm lại, trong ống tay áo rộng thùng thình, túi hương bị nắm chặt đến thay đổi hình dạng.

“Đi thôi.”

3. Chương 2

Kỳ thật trước khi Tiêu Tị trở về, Bạc Hương liền nói gần nói xa hỏi qua hạ nhân trong phủ sự tình phát sinh trong ba năm vừa rồi mà nàng không hề hay biết. Không ngoài dự đoán là do chấp niệm của nàng đã khiến Tiêu Tị cảm động, cuối cùng Tiêu Tị hướng bệ hạ thỉnh cầu lấy nàng làm thê tử. Nhưng những việc này thật ra Bạc Hương có thể đoán được một phần, chẳng qua là....

Bạc Hương để chiếc túi hương kia ra phía xa xa ở trên giường, nhìn vào gương đồng trước mặt hình ảnh phản chiếu của chính mình, bộ dáng, dung mạo trang điểm tinh xảo, trong lòng có một trận bất an.

Bạc Hương trong lời nói của hạ nhân là người thích mặc y phục trang nhã, thích huân hương thoang thoảng nhẹ nhàng, nàng thường búi tóc rất đẹp rất độc đáo, cầm kỳ thi họa lại không chỗ nào không tinh thông... Những điều này Bạc Hương tự nhận không có điểm nào giống với nàng hết. Nàng thuở nhỏ học võ, không chú ý đến trang điểm rồi ăn mặc, lại ghét nhất mấy thứ giống như túi hương, chỉ là hiện tại...

Nàng không biết ba năm kia rốt cục đã xảy ra chuyện gì, vì tính đến bây giờ, nàng chỉ có thể giả dạng một bộ dáng giống như những lời mà người ta nói.

Bạc Hương thở dài một hơi, đứng dậy đi vào phòng bếp. Trong bếp nước đang được đun sôi, nha hoàn Lạc nhi hậu hạ bên nàng nói, mỗi lần Tiêu Tị trở về, phu nhân đều sẽ tự mình nấu canh cho tướng quân uống.

“A...” Bạc Hương trong lòng đang mãi suy nghĩ không cần thận chạm vào cái nồi nóng bỏng, ngón tay vì thế mà đỏ lên.

“Nàng sao vậy?” Tiêu Tị cất bước đi đến, đặt hai tay nàng đặt lên tai hắn, không bao lâu nàng cảm thấy không còn đau nữa.”

“Nàng vừa rồi suy nghĩ chuyện gì vậy?”

Tiêu Tị nhìn chằm chằm nàng, nàng nghiêng người muốn tránh né ánh mắt nóng rực của hắn, lại bị hắn nắm lấy cằm chế trụ trở lại: “Nương tử nhà ta có chuyện gì gạt vi phu.”

Bạc Hương tâm như nổi trống, Tiêu Tị nói những lời này làm cả người nàng mềm nhũn. Hai tròng mắt nàng di chuyển, nhìn quanh đây ẩn tình: “Ta suy nghĩ xem canh nấu cũng đã vừa miệng mà phu quân như thế nào vẫn chưa trở về.”

“Bệ hạ lo lắng cho an nguy các tướng sĩ trong doanh trại nên không khỏi hỏi thêm vài câu. Để cho nàng chờ lâu là lỗi của vi phu, còn thỉnh nương tử khoan dung tha thứ.” Giọng điệu của hắn giống như những câu hát ngân dài, thật chẳng giống với vị tướng quân nào đó sát phạt quyết đoán trên thương trường, mà lại giống như một thể gia công tử hay chạy đến những nơi Tần lâu Sở quán.

Bạc Hương chưa từng thấy qua một Tiêu Tị như thế, không khỏi có chút kinh ngạc, Tiêu Tị một tay bưng bát, một tay ôm nàng đi ra cửa, nói: “Đi ăn cơm thôi!”

Giờ là lúc hoa hải đường vừa mới nở, cảnh tượng một mảnh xuân sắc, hương thơm ngào ngạt bay khắp chốn. Hai người ngồi dưới mái hiên ăn cơm xong thì cũng đã là lúc xa xa từng rặng mây đã muốn nhuộm đỏ chân trời.

“Nương tử vì sao nhìn trộm ta?” Tiêu Tị mở một mắt, cười đến phong lưu. Bị vạch trần nhưng Bạc Hương cũng chẳng tránh né, nhìn thẳng vào hắn nói: “Thiếp không phải nhìn trộm, là quang minh chính đại nhìn mà.”

Tiêu Tị sững sốt một chút, lập tức cười ra tiếng: “Ha ha ha... Cách xa ba tháng mà nương tử càng lúc càng thú vị.” Hắn nói xong liền đứng dậy đi ngắt một đóa hải đường lớn nhất.

Bạc Hương quyền luyện nhìn nhất cử nhất động của hắn. Từ khi nàng bắt đầu nhận thức hắn, thì hắn thực sự trở thành thế giới của nàng. Hai nhà có quan hệ nhiều đời, tuổi tác cũng hợp, bọn họ vốn có thể trở thành thanh mai trúc mã được người người hâm mộ, thế nhưng Tiêu Tị chưa từng liếc mắt nhìn nàng đến một cái.

Hiện giờ hắn ở bên cạnh nàng, ngay trong gang tấc, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến nàng thỏa mãn. Bạc Hương âm thầm hạ quyết định, cho dù phải dùng bất kỳ một thủ đoạn gì nàng cũng phải bảo vệ đoạn thời gian hạnh phúc này.

Tiêu Tị quay đầu, đối diện với ánh mắt Bạc Hương lóe ra chút u tối, không biết tại sao hắn đột nhiên cảm nhận được chút khác thường. Thẳng đến khi Bạc Hương lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng cùng hắn nói chuyện, hắn mới hồi phục tinh thần, tay vươn lên rút lấy cây trâm hoa cài đầu, sau đó nắm trong tay, hắn nói: “Ở biên cảnh mấy tháng, ta cứ cảm giác lúc nào cũng có tiếng đàn của nàng vờn bên tai, chúng ta giống như trước đây, ta múa kiếm, nàng đánh đàn, được không?”

Bạc Hương khuôn mặt tươi cười chợt cứng đờ: “Thiếp đi đổi y phục rồi sẽ quay lại.”

Tiêu Tị đứng ngoài cửa chờ trong chốc lát chỉ nghe thấy trong phòng vang lên tiếng vỗ, sau đó là tiếng Lạc nhi khóc lớn: “Phu nhân, người làm sao vậy?”

Tiêu Tị đẩy cửa ra thấy Bạc Hương ngã cạnh mép cửa sổ, cổ tay trái bị những mảnh sứ cửa vào thành một đường lớn, máu tươi ồ ạt chảy ra.

“Nhanh đi tìm đại phu!” Tiêu Tị vừa phân phó vừa xé rách vải cầm máu cho nàng. “Nương tử nhịn một chút, đợi một lát sẽ không đau nữa.”

Bạc Hương đau đến trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, ở thời điểm hắn không để ý, trên đôi môi trắng bệch của nàng lộ ra một nụ cười khê.

Nhìn chàng lo lắng cho thiếp như vậy, thiếp thật sự vui mừng, cho dù bị thương cũng là đáng giá.

4. Chương 3

Cổ tay của Bạc Hương bị thương quá sâu, nửa năm sẽ không thể đánh đàn. Bạc Hương nói với Tiêu Tị, lúc với lấy cây cầm chẳng may làm đổ mấy bình hoa, bị ngã nên mới bị thương thế này. Tiêu Tị nhẹ giọng an ủi nàng vài câu, tự mình tiến thầy thuốc ra cửa.

Thời điểm hắn quay trở lại, Bạc Hương đang tựa vào giường nhìn chằm chằm vào cổ tay, vừa nhấc mắt, hai dòng nước mắt thanh lệ chảy xuống: “Tiêu Tị nếu thiếp bị sẹo, chàng có chán ghét thiếp không?”

Tiêu Tị con người cứng đờ, trong đầu hiện lên hình ảnh khi còn còn thiếu niên. Bạc Hương hay mặc nam trang bám theo hắn, hắn không thèm để ý đến nàng, nàng liền tức giận chặn đường hắn hỏi: “Tiêu Tị, người vì cái gì mà chán ghét ta?”

Khi đó hắn quả thật không có thiện cảm với nàng, nói là chán ghét cũng không phải quá lời. Nhưng từ khi Bạc Hương tính tình đại thay đổi, sau này khi hai người thân thiết hơn, hắn không còn tâm tư này với nàng nữa. Mà hiện tại cái loại cảm giác chán ghét quen thuộc lại âm ỷ có dấu hiệu sống lại, Tiêu Tị dừng cước bộ một chút, sau đó mới hồi phục mà tiến về phía trước: “Nói bậy bạ gì đó, sẹo thì sẹo, nàng không có việc gì là tốt rồi.”

Bạc Hương nín khóc nói: “Chàng nói thật không?”

“Đương nhiên là thật.”

Hai người cự li quá gần, gần đến mức Bạc Hương cảm nhận được hô hấp của hấn nhấp nhô. Trong lòng bàn tay nàng đều là mồ hôi. Nàng nhắm mắt, chạm môi lên môi hấn. Hai người kề sát nhau không một kẽ hở, hình ảnh hết sức kiều diễm. Đột nhiên Tiêu Tị dừng động tác, đẩy nàng ra.

“Ta mới nhớ đến ta hẹn với Liệt phó tướng đến doang trại tuần tra, vừa rồi nàng bị thương làm ta chút nữa quên mất.”

“Kia... vậy chàng đi đi...” Bạc Hương mím chặt môi, xoay người nằm trở về. Tiêu Tị nhìn nàng cũng không có giận dữ, muốn nói gì đó nhưng như thế nào lại không mở miệng được.

Tiếng bước chân sau lưng xa dần, Bạc Hương để lại tâm tình xoay người xuống giường, đi theo hấn ra cửa.

Tiêu Tị xác thực đi tìm Liệt phó tướng quân nhưng không phải đi tuần doanh mà là đi uống rượu. Trong một quán rượu nhỏ ở phía đông thành, Liệt phó tướng cười nói: “Tướng quân ở biên cảnh không phải vẫn luôn nhớ tới chị dâu sao? Như thế nào lại bỏ đêm đẹp đến tìm thuộc hạ uống rượu.” Hấn chỉ là thuận miệng nói chứ không nghĩ mình lại chọc vào đúng chỗ đau của Tiêu Tị.

Tiêu Tị nắm chén rượu một hồi lâu, vẻ mặt hiem khi lại thấy mờ mịt đến vậy: “Cũng không biết là tại sao, ta cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, lại không nói rõ được chỗ nào không đúng.”

“Tướng quân sau khi lấy vợ thì đây là lần đầu tiên xa nhà, ở cái nơi biên cương hoang dã cũng lâu ngày, thành lính không thích ứng kịp cũng không có gì kỳ quái. Thuộc hạ hai ngày nay ở cùng vợ con cũng cảm thấy so với trước kia không giống.”

Tiêu Tị vuốt ve chén rượu nói: “Xem ra là ta đa tâm, đến, uống rượu đi.”

Từ tửu quán đi ra, cáo biệt với Liệt phó tướng, Tiêu Tị đi thẳng về nhà. Gió đêm mát mẻ xua đi mùi rượu, trong đầu hấn ngày một thanh tỉnh, bên tai dần trở nên im lặng, một thanh kiếm từ sau lưng hấn phá gió đâm tới. Hấn từng bước tránh đi, tập trung nhìn thì thấy từ trong bóng tối nhảy ra mười mấy hắc y nhân xông đến, vây quanh lấy hấn.

Tiêu Tị rút trường kiếm bên hông, đấu lại hơn mười người, mặc dù hấn võ nghệ cao cường nhưng hai tay khó đấu lại bốn tay, dần dần rơi vào thế hạ phong. Hắc y nhân ở hai mặt giáp tiến tới, hấn tránh không thoát, đang định liều chết xông lên thì xa xa một khối đá bay tới đập thẳng vào giữa đầu một hắc y nhân. Thế trận bị phá, Tiêu Tị nhân cơ hội thoát thân, chỉ thấy một thân ảnh rất nhanh bay tới: “Chàng thế nào rồi?”

“Nàng như thế nào lại đến nơi này, nguy hiểm lắm nàng có biết không?”

Bạc Hương bình thường dốc lòng khoác lên mình một bộ dáng ôn nhu trước mặt Tiêu Tị nhưng giờ phút này nàng quay trở lại với đúng con người thẳng thắn vô tư của mình: “Các người ai dám làm bị thương thượng phụ của ta, ta nhất định cho các người nếm chịu gấp bội. Kẻ nào không sợ chết thì cứ xông lên.”

5. Chương 4

Bạc Hương cố tình nói thật to gọi người qua, hắc y nhân thấy khó có thể ra tay liền rút khỏi. Bạc Hương đắc ý cười, vừa mới quay người thì nhìn thấy Tiêu Tị mâu trung thâm trầm nhìn nàng không chớp mắt.

Ý cười trên môi nàng chậm rãi thu lại, một lúc sau đi đến trước mặt Tiêu Tị, nói: “Tiêu Tị, có chuyện này ta muốn nói chuyện thẳng thắn... Ta mất trí nhớ. Ta cũng không biết đây là chuyện gì, ta bệnh nặng một thời gian liền quên đi chuyện xảy ra suốt ba năm về trước. Trước kia chàng chán ghét ta như vậy, hiện giờ lại cười ta, ta nghe nói ba năm vừa qua ta thật sự đã thay đổi, cũng hiểu được vì sự thay đổi ấy mới khiến cho chàng yêu thích ta. Tiêu Tị, ta yêu chàng nhiều năm như vậy, ta sợ rằng khi ta trở lại bộ dáng như

trước kia mà chàng luôn chán ghét thì chàng sẽ rời bỏ ta, cho nên ta mới che giấu... Nhưng ta thích chàng, ta không muốn lừa chàng thêm nữa.”

Lúc trước miệng vết thương trên cổ tay nàng chính là kết quả của việc bị mảnh sứ cửa vào. Bạc Hường nói là ngoài ý muốn, thế nhưng lời giải thích này vẫn khiến cho Tiêu Tị thấy có chút khó hiểu. Tuy rằng Liệt phó tướng nói cũng có lý, có lẽ hẳn đã nhận ra Bạc Hường tính tình đã có chút thay đổi, vừa rồi dưới tình thế cấp bách nàng lại dùng võ, cuối cùng làm hẳn thực sự nổi lên nghi ngờ. Tiêu Tị định chính mình hỏi nàng lại không nghĩ Bạc Hường lại nhanh hơn một bước đem tất cả chân tướng nói ra.

Tiêu Tị khẽ thở dài: “Chúng ta đã là phu thê thì hoạn nạn cùng chịu. Nếu nàng vốn chỉ là một nữ tử mà cái gì cũng đều tự mình gánh vác thì phu quân ta đây chẳng phải là rất vô dụng sao?” Hắn nói xong ngẫm một chút rồi tiếp lời: “Việc mất trí nhớ này cũng thật kỳ lạ, chờ ngày mai ta sẽ thỉnh quốc sư đến xem rốt cục nàng đã vướng phải chuyện gì không tốt.”

Bạc Hường tim đập loạn, nàng hai ngày nay đều nhìn ra Tiêu Tị có điểm không thích hợp, liền quay trở về nhà mẹ để tìm phụ thân giúp đỡ, hắc y nhân vừa rồi đến ám sát chính là thủ hạ của phụ thân nàng. Nàng vốn nghĩ sẽ dùng cơ hội này để quy hết cho việc mất trí nhớ. Tiêu Tị cho dù đối với nàng của hiện tại đã có chút bài xích nhưng vì nàng đã cứu hắn nên hẳn chắc sẽ không truy cứu kỹ vấn đề này nữa.

Nguy trạng thì chung quy lại sẽ có ngày bị xé rách, đối với nàng mà nói, làm bộ như mất trí nhớ là cách tốt nhất bây giờ.

Quốc sư Tranh Hoành am hiểu ngũ hành bát quái, tinh thông pháp thuật, nếu như hắn đến thì chẳng phải lý do thoái thác của nàng sẽ bị vạch trần hay sao?

Bạc Hường cực kỳ không muốn, thế nhưng một khi Tiêu Tị đã hạ chủ ý thì nàng chẳng có cơ may nào mà thay đổi.

Trở lại phủ tướng quân, mọi nghi ngờ của nàng đều tiêu tán hết bởi sự chăm sóc phải nói là nhu tình như nước của Tiêu Tị. Bạc Hường tay bắt tiện, hẳn liền tự mình giúp nàng tắm rửa. Hơi nước lượn lờ trong không trung, nàng được hắn bế lên đặt trên giường. Bạc Hường sắc mặt đỏ ửng, chớp mũi Tiêu Tị nhẹ nhàng cọ cọ trên mặt nàng, cuối cùng không khống chế được hôn lên.

Bạc Hường nhiệt tình đáp lại, trong lòng vui sướng cùng thỏa mãn lan tỏa, nhưng nàng không có ý thức được hành vi của chính mình lại giống như một kẻ trộm muốn đi thâm tóm đồ vật của người khác, trước khi bị người ta biết được thì phải dốc sức có được càng nhiều càng tốt.

Ngày hôm sau khi Bạc Hường mở mắt thì Tiêu Tị đã vào triều. Bỗng Bạc Hường nhớ lại những lời hôm qua Tiêu Tị nói đến, lập tức ngồi dậy. Sau khi rửa mặt chải đầu thay quần áo, nàng nói cho có lệ với Lạc nhi một câu rồi đi ra khỏi phủ.

Bạc Hường dựa theo trí nhớ đi được khoảng chừng mất một nén nhang, rẽ vào một cái ngõ nhỏ sâu thẳm, nàng hoảng hốt nhìn khoảng sân rách nát, khóa cửa đã gỉ, nơi đây từ lâu đã trở thành hoang phế.

“Tại sao có thể như vậy...?”

Nơi này chính là nơi nàng từng gặp mặt thiên sư Bạch Kiến, Bạc Hường tính toán đến gặp Bạch Kiến thương lượng đổi sách trước khi Tranh Hoành quốc sư tìm đến cửa. Với việc Bạch Kiến thông thiên lại bản lĩnh, nhất định nàng ấy có biện pháp giải quyết nguy hiểm này cho nàng. Chính là nàng như thế nào cũng không nghĩ đến, Bạch Kiến đã không còn ở nơi này.

“Xem nhân duyên, xem họa phúc, giải ưu phiền, không chính xác không lấy tiền!”

Không biết từ khi nào ở đầu ngõ có một thầy tướng số cùng cái sạp ngồi bên đường. Ba chữ “giải ưu phiền” rót vào tai tai nàng rõ ràng, nàng liền suy nghĩ một hồi rồi xoay người đi về hướng cái sạp.

“Người nếu như có thể giải kiếp nạn này cho ta thì một trăm lượng bạc này sẽ là của người.”

6. Chương 5

Tranh Hoành có một thái độ làm người vô cùng cao ngạo thế nhưng đối với Tiêu Tị lại có giao tình rất tốt. Tiêu Tị vừa mở miệng, Tranh Hoành không cần hai lời liền đáp ứng, cùng Tiêu Tị hướng về phía phủ tướng quân.

Đối diện với Tranh Hoành cùng cặp mắt dài thâm thúy của hắn, Bạc Hương chợt thấy lạnh người, Tranh Hoành cười nhẹ nói: “Thứ cho Tranh Hoành vô lễ, ta muốn vào phòng của phu nhân xem xét.”

“Không... không có gì, quốc sư đại nhân, xin mời.”

Tiêu Tị cầm tay nàng nói: “Tranh Hoành nói cái này cũng không phải là việc gì to tát, chờ hắn thi triển pháp lực bệnh của nàng sẽ lại tốt lên. Cho dù nàng như thế nào ta đều thích, nhưng là ba năm này bao kỷ niệm tốt đẹp của chúng ta nhớ lại thì thật tốt, nếu quên đi cũng thật đáng tiếc.”

Bạc Hương cúi đầu nói nhỏ: “Phu quân nói rất đúng.”

Tranh Hoành ở trong phòng, cặp mắt lợi hại quét qua từng cách bài trí trong phòng, bỗng nhiên cười nói: “Phu nhân một tháng trước gặp phải người không nên gặp cho nên mới rước lấy tai họa. Nếu muốn trở lại bình thường thì phải quay về nơi đó mới được.”

“Chỉ là người đó đã biến mất.” Bạc Hương thốt ra lời đó khiến hai ánh mắt kia đều quay lại nhìn nàng chăm chú, nàng lúc này mới ý thức được bản thân lỡ lời, vội nói lại: “Ý ta là, chuyện ba năm vừa rồi ta đã quên hết, cũng không nhớ rõ đã gặp qua người nào. Đối với ta mà nói thì người đó chẳng phải đã biến mất hay sao?”

Tiêu Tị hai mắt giật giật, quay đầu lại nói: “Tranh Hoành, còn có phương pháp nào khác hay không?”

“Có thì có nhưng ta cần ba trăm người. Hôm nay cũng muộn rồi khó có thể tập hợp được nhiều như vậy, chỉ bằng để đến ngày mai đi.”

Tiêu Tị đi cùng Tranh Hoành, mà Bạc Hương thì cũng ra khỏi phủ chạy vội đến sạp của thầy tướng số hôm qua.

“Cô nương lại tới nữa, có phải lời nói của ta rất đúng không?”

Ngày hôm qua thầy bói nói bóng nói gió với nàng một hồi, nói nàng từ giờ trở đi sẽ là những ngày đại nạn. Bạc Hương lúc ấy không tin, chỉ là hiện giờ thì lại không thể không tin.

“Tiên sinh tính toán thực tài tình, có thể có biện pháp nào giúp ta vượt qua kiếp nạn này không?”

Thầy bói từ trong ngực rút ra một lá bùa, trên mặt còn viết mấy chữ gì đó Bạc Hương xem mà không hiểu.

“Đây là bức phù của sư phụ ta, để nó bên trong phòng ngủ của cô nương, nó sẽ giúp cô gặp giữ hóa lành, mọi tâm nguyện đều thành hiện thực.”

Bạc Hương giống như cầm được báu vật trên tay, cận thận nhìn xung quanh rồi nhét vào tay áo, nàng tạ ơn chân thành rồi mới rời đi. Nàng đi quá nhanh nên không phát hiện phía sau có một người đi ra, trên môi nở một nụ cười khó hiểu.

Ngày thứ hai Tiêu Tị đưa ba trăm quân sĩ trong doanh trại vào phủ, thế nhưng người đến không phải là Tranh Hoành mà là Đại Lý tự khanh ngự lâm quân Hứa đại nhân.

Có người tố giác Tiêu Tị tư thông với bộ tộc Khương, ở trong phủ bí mật huấn luyện quân sĩ, ý đồ mưu phản. Hứa đại nhân phụng chỉ nhanh chóng dẫn quân đến bao vây phủ tướng quân, Tiêu Tị đi ra cửa lớn, sắc mặt âm trầm đến cực điểm: “Nói ta tư thông với bộ tộc Khương, các người có bằng chứng gì?”

“Tiêu tướng quân nếu không có ý đồ vậy như thế nào lại tập kết nhiều binh sĩ trong phủ?”

“Ta đây là...” Lời nói chợt cứng lại, Tiêu Tị cười nhạo một tiếng, cuối cùng cũng hiểu được mình chính là bị người ngoài gài bẫy. Hắn nhắm mắt, nghiêng người tránh ra.

Bạc Hương ngồi trong phòng nghiêm chỉnh đợi Tranh Hoành đến, cổ họng khô khốc, tay nàng run lấy bầy đến làm nước trà tràn ra khỏi chén. “Két” một âm thanh chói tai vang lên, cửa đã bị người nào đó đá văng, nàng hoảng sợ, tay run lên một cái, chén trà cứ thế rơi xuống rồi vỡ choang.

Ngự lâm quân tiến vào bắt đầu lục soát, Bạc Hương trước mắt mờ mịt không hiểu chuyện gì, chỉ thấy có một người mở ngăn kéo tủ bàn trang điểm của nàng ra, nơi mà nàng cất giữ lá bùa.

“Không được đụng vào thứ đó.” Nàng muốn chạy đến đoạt lại nhưng bị người nọ không chút lưu tình đẩy ngã xuống mặt đất, vết thương trên cổ tay bị đụng phải làm nàng cảm thấy một cổ đau đớn truyền đến, đau đến tê tâm phế liệt.

Trên tờ giấy này chính là tranh cổ cùng chữ nhật tự của dân tộc Khương, tướng quân phu nhân biết sao?”

7. Chương 6

An Viễn tướng quân Tiêu Tị tư thông với dân tộc Khương, có mưu đồ gây rối, bằng chứng như núi, không thể chối cãi. Hoàng thượng hạ chỉ bắt toàn bộ người trong phủ tướng quân cho vào đại lao, chờ xét xử.

Trong thiên lao âm u ẩm ướt, Tiêu Tị đã ngồi đối diện với vách tường ba canh giờ. Thẳng đến khi ở cửa sổ nhỏ nhỏ gần mái nhà không còn ánh sáng mặt trời hắt vào hắt cuối cùng cũng chịu mở miệng: “Người hao tâm khổ tứ tiếp cận ta, gả cho ta, chính là vì ngày hôm nay sao?”

Ở phòng giam đối diện, Bạc Hương tay nắm chặt song cửa đến trắng bệch, nàng nức nở nói: “Không phải Tiêu Tị, ta thực sự yêu chàng mới gả cho chàng. Nếu như ta thật sự muốn hại chàng thì như thế nào để chính mình cũng bị liên lụy? Đều là ta không tốt, là ta ngu xuẩn, nghĩ rằng có lá bùa kia chàng sẽ không lại bỏ ta nữa, không nghĩ rằng chính mình đã bị rơi vào cái bẫy của người khác.”

Tấn vương cùng Hoài vương tranh đoạt ngôi vị đã nhiều năm nay, đều cực lực muốn mượn sức của Tiêu Tị. Thế nhưng Tiêu Tị từ trước đến nay đối với chuyện tranh binh đoạt quyền hẳn đều đứng ở vị trí trung lập, hai vị vương gia không cách nào thuyết phục được hẳn, vậy là không đoạt được thì phải trừ khử. Lạc nhi là nằm vùng của Hoài vương trong phủ tướng quân, ả bằm báo lại cho Hoài vương những chuyện dị thường của Bạc Hương, từ đó bọn họ bày mưu hãm hại Tiêu Tị.

Tiêu Tị nhìn Bạc Hương, lạnh lùng cười: “Có gì khác nhau sao? Mặc kệ người là xuất phát từ mục đích gì, hiện tại ta khó tránh khỏi cái chết, chính là nhờ người ban tặng. Người luôn nói yêu ta, chính là yêu như vậy sao?”

Bạc Hương không dám tin, ánh mắt chán ghét của Tiêu Tị nhìn nàng lúc này hoàn toàn giống như những gì còn lưu lại trong trí nhớ của nàng. Từ khi vượt thời gian tới ba năm sau, nàng giống như một tấm thủy tinh mỏng manh, đã rất cẩn thận, thế nhưng kết quả hết thảy lại trở về như điểm xuất phát.

Tiêu Tị quay mặt đi không muốn nhìn nàng thêm một lần nào nữa, nàng suy sụp ngồi bệt xuống mặt đất. Thiên lao âm u lạnh lẽo, chân tay nàng đều như muốn đóng băng lại, ngay cả trái tim này cũng chẳng còn chút ấm áp nào.

Hai người bị nhốt trong thiên lao đã qua mấy ngày, cho dù Bạc Hương có nói như thế nào đi chăng nữa thì Tiêu Tị cũng không để ý, dần dần nàng cũng không buồn nói nữa. Một ngày nọ, thái giám tổng quản bên cạnh hoàng thượng truyền thánh chỉ, tuyên Tiêu Tị vào cung gặp mặt thánh thượng.

Tiêu Tị đi rồi và không trở lại. Ngày thứ hai, Bạc Hương được thả về nhà.

Vân Nam vương khởi binh tạo phản, muốn đoạt chín thành trì, an nguy xã tắc sớm rơi vào nguy hiểm, nhưng hôm nay trong triều không một tướng lãnh nào có thể dẫn quân đánh trận, nguyên lai quân sĩ trong doanh trại đều chỉ xem Tiêu Tị là vị tướng quân bất khả chiến bại của họ, đánh đâu thắng đó. Hai vị vương gia tranh chấp ngôi vị nhưng một khi giang sơn này không còn nữa thì việc tranh chấp còn có ý nghĩa gì?

Hoài vương suy nghĩ thật lâu, sau đó tìm người chịu tội thay Tiêu Tị, nói Tiêu Tị là bị người ta hãm hại. Vì thế Tiêu gia được giải oan, Tiêu Tị đem đó dẫn quân tiến về Vân Nam.

Sau khi Bạc Hương trở lại phủ tướng quân, cơ hồ mỗi đêm đều gặp phải ác mộng, mơ thấy Tiêu Tị nhìn nàng với ánh mắt chán ghét, lạnh lùng đến cực điểm, mơ thấy Tiêu Tị người đầy máu ngã xuống nơi sa trường.

Một tháng trôi đi, đại quân của Tiêu Tị xông lên như chẻ tre, liên tiếp thắng lợi, đoạt lại năm thành trì. Vậy nhưng Bạc Hương vẫn luôn lo lắng đề phòng, một giây khắc cũng không thấy an lòng.

Mãi cho tới một tháng sau có tin tức truyền đến nói Tiêu tướng quân gặp mai phục nên bị thương. Bạc Hương giật thót tim, ngực như bị đè nén đến không thở nổi.

Ban đêm, từ phủ tướng quân, một thân ảnh nhỏ bé dắt ngựa, phá màn đêm thúc ngựa đi về phía trước. Tháng sáu gió trời nóng đến bức người, Bạc Hương vẫn không quản mà dần dần biến mất trong bóng tối.

Nàng thầm nói trong lòng: Tiêu Tị, chàng nhất định phải chờ ta.

8. Chương 7

Bạc Hương cưỡi ngựa đi suốt ngày suốt đêm, không đến năm ngày đã đến Đồng Liêu quan ngoại. Chiến sự bùng nổ, ở tường thành, quân sĩ của Vân Nam vương đều đang chán thủ, Bạc Hương phải quay ngựa hướng về phía rừng sâu mà đi, nàng nghĩ Tiêu Tị hẳn là phải ở đó xây dựng cơ sở tạm thời.

Hoàng hôn buông xuống, rừng cây mênh mông vô tận, Bạc Hương đi thật lâu cuối cùng cũng nhìn thấy ánh lửa phía xa xa. Nàng vui mừng quá mà không chú ý đến phía sau có bóng đen đang từ từ tiến tới. Nàng chỉ cảm thấy cổ tê rần, trước mắt tối sầm lại, cứ như vậy mà mất dần tri giác.

Bạc Hương bị tiếng vó ngựa rung trời làm tỉnh lại, nàng vốn bị hôn mê, giờ phút này còn bị ánh mặt trời thiêu đốt, thật sự làm nàng cảm thấy không thể chịu đựng nổi. Nàng khó khăn mở mắt ra nhìn, cảnh tượng trước mắt làm nàng nhất thời thanh tỉnh.

Giờ phút này nàng đang đứng ở trên tường thanh cao ngất, trước mặt chính là đại quân của Tiêu Tị. Tiêu Tị so với trước kia đã gầy đi không ít, có thể thấy hai tháng vừa qua chàng đã phải vất vả như thế nào.

“Tiêu Tị, phu nhân của người hiện đang ở trong tay ta, nếu như người ngoan ngoãn đầu hàng, bổn vương sẽ để nàng sống. Còn nếu như không...” Lời còn chưa dứt, một ánh kim quang đặt ngay trên cổ Bạc Hương, Vân Nam vương tiếp lời: “Bổn vương sẽ giết chết phu nhân xinh đẹp này của người.”

Hô hấp của Bạc Hương bị kiềm hãm, trong lòng nàng đang kêu gào: Tiêu Tị, chàng dừng lại đây, chàng đừng nghe những gì hắn nói. Thế nhưng khi Tiêu Tị thật sự thờ ơ, nàng vẫn không nhìn được thất vọng.

“Tiêu Tị! Đây chính là phu nhân người cưới hỏi hoàng, người thật sự sẽ không cứu nàng?”

Khoảng cách xa như vậy, rõ ràng chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng hắt hắt mà Bạc Hương dường như còn có thể cảm nhận được trong mắt hắn là một sự nghiêm nghị khó tả: “Nếu như bản tướng quân đầu hàng, bỏ lại tướng sĩ, bỏ lại an nguy quốc gia,... vậy chẳng phải phụ sự coi trọng của bệ hạ, của dân chúng hay sao? Phản bội lại quốc gia, như thế nào còn mặt mũi nhìn tổ tông? Bỏ nàng không tính là bỏ, vì xã tắc mà chết, mới là phu nhân của Tiêu Tị ta.”

Hắn hiên ngang lẫm liệt nói, phía dưới quân sĩ nhiệt huyết sôi trào. Xa xa đại quân nhất tề hô cao khẩu hiệu, Vân Nam vương thấp giọng chửi mắng, thế nhưng Bạc Hương một chút cũng đều không nghe thấy, trong trời đất chỉ còn lại câu nói kia của hắn, từng câu từng chữ quanh quẩn bên tai.

Lời nói này ấy thật sự làm tổn thương lòng người, nàng yêu Tiêu Tị không phải bởi vì diện mạo hiên ngang, cương nghị quyết đoán của hắn hay sao? Thế nhưng hôm nay vì sao khi nghe những lời nói ấy, nàng đau đớn giống như trái tim đang bị khoét thành từng mảnh?

Vân Nam vương chán nản, một đao hạ xuống. Bạc Hương theo bản năng tránh, nhưng một đao dữ tợn kia đã lưu lại ấn ký trên gương mặt nàng. Nàng bùm miệng hét lên, Vân Nam vương kiên nhẫn không nổi, một cước đá nàng xuống dưới thành.

Tiêu Tị khi tiến đến cửa thành, chỉ thấy Bạc Hương tử trên thành cao rơi xuống, trên mặt, trên người đều là máu. Hắn cũng không rõ nàng rơi chỗ nào.

“Tướng quân... Còn vào thành không?” Liệt phó tướng do dự hỏi, Tiêu Tị nhìn cổng thành vất vả lắm cuối cùng mới công phá được, mãi sau hắn nói: “Theo ta vào thành.”

Tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, bên trong thành tiếng chém giết vang lên.

Bạc Hương gần như mất đi ý thức, miệng vết máu không được cầm lại, bụng thì quặn quai đau. Tiêu Tị, ta đau lắm, khắp người đều đau, nhưng rõ ràng nơi đau nhất lại là trái tim kia, trái tim vì chàng mà động tâm, vì chàng mà áy náy không thôi. Tiêu Tị, chàng ở nơi nào...

Hai mí mắt nặng trĩu cuối cùng khép lại, vầng thái dương phía xa kia thực ảm áp, thực chói lòa. Nước mắt nàng chảy xuống.

Trận chiến ở Đồng Liêu quan, Tiêu Tị lại toàn thắng, chờ đến khi hắn xử lý xong toàn bộ những kẻ phản loạn của Vân Nam vương thì cũng là lúc hoàng hôn buông xuống, Liệt phó tướng nhắc nhở hắn một câu hắn mới nhớ đến Bạc Hương.

Thời điểm Tiêu Tị mang theo quân đến ngoài thành, không ai tìm ra thân ảnh của Bạc Hương.

“Tướng quân, có cần phái người đi tìm?”

“Không cần” Tiêu Tị nhìn cánh rừng phía xa, trong mắt đen tối không rõ cảm xúc. “Tại một nơi cao như thế ngã xuống...” Tiêu Tị dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Người phái người quay về Kim Lăng nói cho Trần bá ở Tiêu gia lập cho nàng một cái bài vị đặt ở từ đường, còn lại chờ ta về sẽ giải quyết sau.”

Tảng đá bên đường vương vãi đầy ánh trăng, Tiêu Tị bước đi thấp phần thông thả. Bỗng nhiên một tiếng đàn từ đâu truyền đến, kỳ ảo mà mờ mịt, dư vị ngân nga.

Mi tâm hắn rung động, nghiêng đầu nói với Liệt phó tướng: “Người đi hỏi xem là ai đang gảy đàn.”

9. Chương 8

Bạc Hương tỉnh lại thì đã là mười ngày sau, vén rèm cửa lên, một người xuất hiện, gương mặt có chút lạ lại có chút quen: “Bạc Hương người tỉnh rồi sao?”

“Người là... Tần Mang?”

Tần Mang gãi đầu: “Người còn nhớ rõ ta sao?”

Bạc Hương từ nhỏ đã sắp đặt bên người rất nhiều thiếu niên cùng bồi nàng tập võ, Tần Mang là một trong số đó. Sau đó Bạc Hương lại vì một lòng một dạ theo đuổi Tiêu Tị mà không muốn luyện võ nữa, Tần Mang cũng vì thế mà bị đuổi đi. Hắn làm nghề áp tải phạm nhân, lần này đi áp tải không nghĩ lại hội ngộ với nàng đúng thời điểm nàng trọng thương thể này. Tần Mang cứu sống nàng, dốc lòng chiếu cố cho đến tận bây giờ.

Bạc Hương nhớ lại sự tình trước khi bị hôn mê bất tỉnh, nàng chạm tay lên mặt, chua xót cười: “Bộ dạng này của ta, người có thể nhận ra cũng thật là may mắn.”

“Người dù như thế nào cũng đều xinh đẹp mà.” Tần Mang cười nói.

Bạc Hương sưng sờ một lát, xoay người muốn xuống giường lại bị hắn đè lại: “Thầy lang nói, người vừa mới đẻ non, không thể chạy loạn.”

“Đẻ non... Người nói cái gì?”

“Người không biết sao? Người mang thai cũng hai tháng rồi, thật đáng tiếc... Aiiii! Người... sao người lại khóc?”

Đã từng, đã từng có lúc nàng hy vọng có một đứa nhỏ đến cỡ nào, cùng với Tiêu Tị sinh ra một đứa nhỏ. Nó nhất định sẽ rất giống Tiêu Tị, có khuôn mặt anh tuấn, cặp mắt tinh tường... Nó đến một cách im lặng mà nàng không hề hay biết rồi lại không một đánh động mà cứ thế rời xa nàng, thật giống như một khao khát cháy bỏng bị dập tắt, lưu lại trên người đầy những vết thương chẳng chịt, trái tim vỡ nát.

Bạc Hương tay ôm lấy bụng, khóc thật lâu, mãi sau mới nâng đôi mắt sưng đỏ lên nói với Tần Mang: “Tần Mang, cầu xin người đem ta đi gặp Tiêu Tị.”

Mặc kệ Tiêu Tị thấy nàng sẽ như thế nào, ở thời điểm nàng yếu ớt nhất, bất lực nhất, nàng vẫn hi vọng hắn sẽ ở bên cạnh nàng. Tiêu Tị đối với nàng mà nói chính là chỗ dựa cuối cùng. Nàng nghĩ chỉ cần được lặng lẽ nằm trong lòng hắn, tất cả vết thương của nàng đều có thể khép lại, tất cả những thứ phía trước nàng đều không cần.

Sự xuất hiện của Bạc Hương làm Liệt phó tướng sợ hãi, hắn đánh giá hồi lâu mới cuối cùng tiếp nhận sự thật này – phu nhân nàng không có chết.

“Tướng quân của các người đâu. Vết thương của chàng đã đỡ chưa? Mau đưa ta đi gặp chàng.”

“Tướng quân ngài...” Liệt phó tướng lộ vẻ mặt vô cùng khó xử. Bạc Hương trong lòng nóng như lửa đốt, một phen đẩy Liệt phó tướng ra, chảy thẳng về phía hậu viện. Nàng chạy mãi cho đến khi nhìn thấy cảnh tượng phía xa xa, dưới tàng cây quỳnh rợp bóng, nữ tử xinh đẹp, bàn tay trắng nõn đang gảy đàn, Tiêu Tị trường kiếm vung lên, thân hình theo tiếng nhạc mà tạo nên những đường kiếm vẽ vào không trung tuyệt đẹp.

Cảnh tượng ấy giống như hành vân hàng vân thanh kiếm đâm vào tim nàng, một tắc lại một tắc, máu tươi chảy đầm đìa.

Là cô nương kia chú ý đến nàng trước, hỏi: “Cô nương cô tìm ai?”

Tìm ai? Lời này quả nhiên là châm chọc.

Tiêu Tị dừng lại động tác, có chút kinh ngạc, ánh mắt lạnh nhạt nói: “Người đúng là mạng lớn, nếu đã trở lại thì trước hết đi nghỉ ngơi đi, Liệt phó tướng...”

Bạc Hương cả người cứng nhắc đứng tại chỗ, ngực như bị khoét sâu một mảng lớn, hít thở không thông, một câu cũng không nói nên lời. Giờ khắc này giống như cả thế gian đều trở nên cô quạnh, trở nên hư vô, chỉ có người kia vẫn đứng trước mặt, tay giơ lên chủy thủ, mỉm cười đâm xuống trái tim nàng, chặt đứt mọi chấp niệm của nàng bấy lâu nay.

Bị thương thì có thể chữa lành nhưng trái tim đã chết thì lấy cái gì để cứu chữa?

Trong đầu nhất thời sáng tỏ, nàng nắm chặt tay, mở miệng nói: “Tiêu Tị, chàng xem ta là gì của chàng? Ta lo lắng thương thế của chàng, không quan tâm lời nói của thầy lang mà chạy đến đây, chỉ là chàng thì sao, chàng rốt cục đang làm gì? Ta sinh tử không rõ, chàng lại ở nơi này hoan lạc.”

Nàng kia chợt lên tiếng nói xin lỗi: “Là lỗi của Họa Cốt, cô nương đừng tức giận với tướng quân.”

Nhất cử nhất động của Họa Cốt đều cực kỳ giống với Bạc Hương trong lời nói của nhóm hạ nhân trước kia.

“Nàng đâu có sai.” Tiêu Tị đem Họa Cốt giấu sau lưng, quay đầu nhẹ nhàng băng quơ nói với Bạc Hương một câu: “Người đâu óc giờ không tỉnh táo, ta không muốn so đo chuyện này với người.” Hắn nói xong liền ôm lấy Họa Cốt đi vào phòng.

Rõ ràng trời hè nóng bức như vậy mà Bạc Hương lại cảm giác như đang là mùa đông lạnh lẽo khắc nghiệt. Nàng không nhịn được lệ chảy xuống, hét lên: “Tiêu Tị! Ta có hài tử của chàng!”

Tiêu Tị dừng lại cước bộ, xoay người nhìn Bạc Hương. Bạc Hương ôm bụng cười lớn: “Nơi này, chàng xem, Tiêu Tị, nơi này từng có hài tử của chàng. Chính là ngày đó, lúc ta từ trên thành rơi xuống, đứa nhỏ cảm thấy mẫu thân nó ngã thật sự đau đớn như vậy liền rời đi rồi. Thế nhưng cũng tốt, rời đi chẳng phải rất

tốt sao, như vậy sẽ không phải nhìn thế gian này nhân tình bạc bẽo, sẽ không phải giống như mẫu thân nó bị người ta vứt bỏ.”

Bạc Hương ôm bụng ngồi xuống đất cười điên dại mà lệ rơi đầy mặt.

“Tướng quân, người vừa rồi múa kiếm, trên người chảy nhiều mồ hôi, để Họa Cốt hầu hạ người tắm rửa.”

Nữ tử bên cạnh giọng nói như lan, Tiêu Tị nheo mắt lại, nói với Bạc Hương: “Người thân thể không tốt, mau trở về nghỉ dưỡng đi, người vẫn là tướng quân phu nhân, đừng điên điên khùng khùng nữa, mất hết thân phận.”

Liệt phó tướng đưa tay đỡ lấy Bạc Hương nhưng nàng đẩy ra, xoay người chạy khỏi. Mây đen bao phủ trời đất, trong chớp lát sấm chớp vang trời, mưa lớn trút xuống, nàng thân thể vốn suy yếu, lúc này lại mưa to chớp giạt, cả người lão đảo ngã trên mặt đất, duy có trái tim là lạnh hơn tất cả.

Một luồng ánh sáng xanh nhạt chiếu rọi vào mắt nàng, có người cầm ô ngồi xuống bên cạnh nàng: “Người gả cho Tiêu Tị, lấy chức quyền của cha người liền có thể danh chính ngôn thuận mà ở bên cạnh hắn làm tướng quân phu nhân. Tâm nguyện của người đều đã thành, nhưng ta muốn hỏi người một câu, người có hối hận không?”

10. Chương 9: Vĩ Thanh

Ta thi pháp làm cho Bạc Hương mê man, lấy pháp lực rồi dựa vào hình dáng của nàng biến ra một cái tinh mị. Tinh mị kia thấu hiểu lòng người, trong lòng Tiêu Tị thích nữ tử dạng gì nó cũng có thể biến thành dạng đó. Tinh mị hoàn toàn mang bộ dáng của nữ tử mà Tiêu Tị thích, cho nên hắn chẳng có lý do gì mà cự tuyệt.

Tiêu Tị đối với nàng không hề còn chán ghét như trước kia, cũng cưới nàng, khi tình cảm của hai người ổn định cũng là ba năm sau. Ta dùng thuật xuyên qua thời không làm cho Bạc Hương chân chính xuất hiện bên người Tiêu Tị, thảo mãn tâm nguyện của nàng.

Chỉ tiếc Tiêu Tị dần dần phát hiện Bạc Hương không còn bộ dáng giống như hắn thích nữa, liền mất đi tính nhẫn nại. Nhân cơ hội Tranh Hoành cùng Hoài Vương lừa gạt hắn, thái độ của hắn đối với Bạc Hương hoàn toàn thay đổi. Không vì cái gì khác, chỉ là không có Tranh Hoành, Bạc Hương không thể trở lại thời điểm của ba năm trước kia, không còn tinh mị, nàng cũng chỉ làm cho hắn càng thêm chán ghét mà thôi.

Ở Đồng Liêu quan, thời điểm hắn nghĩ rằng Bạc Hương đã chết, trong lòng hắn không phải là thương tâm mà là thoải mái. Sau đó hắn gặp được Họa Cốt, hắn như thế nào còn nhớ đến hắn có một nương tử đã vì hắn mà trả giá tất cả.

Có một số việc không thể cưỡng cầu, cho dù Bạc Hương lại nguy trang, lại hao tổn tâm cơ thì vẫn khó mà đổi lấy được một chút tấm chân tình của Tiêu Tị.

Ta ngồi ở xích đu buồn bã nói: “Trên đời nam nhi nhiều kẻ phụ bạc, người giờ phút này có thể nhận ra vẫn chưa tính là muộn.”

Bạc Hương ánh mắt trống rỗng, cười so với khóc còn khó coi hơn: “Tiêu Tị không yêu ta, ta dùng thủ đoạn để gả cho hắn cuối cùng đâu có được gì? Ta cả thể xác và tinh thần đều như đã chết, như vậy sống bạc đầu đến già lại không phải như ta nghĩ...”

Những cái không chiếm được luôn là những cái hấp dẫn nhất, đối với Bạc Hương mà nói, Tiêu Tị vẫn luôn là tồn tại như vậy, giống như một cây thuốc phiện, nhìn thì thật lộng lẫy, nhưng chỉ khi nào động vào mới biết thế nào gọi là mất hết hi vọng.

Ta ho nhẹ một tiếng: “Nếu người hối hận, ta có biện pháp làm cho hết thảy đều quay trở lại từ đầu, trở lại ba năm trước đây, thời điểm mà cái gì cũng chưa từng phát sinh.”

“Người... thật sự có thể giúp ta?”

“Bất quá ta đã nói rồi, chờ đến lúc người gặp lại ta cũng là lúc người phải đáp ứng với ta một điều kiện. Chờ tới sau khi người chết, ta muốn lấy của người cả hồn cả phách.”

Ta vốn là một nhân ảnh, thủ hạ của hạ cũng là nhân ảnh, thu thập càng nhiều hồn phách linh lực của ta càng lớn. Mà chuyện ta giúp đỡ nàng nhiều như thế cũng là vì mục đích này.

“Nếu có thể làm cho ta cả một đời này thoát khỏi Tiêu Tị, dù là gì ta cũng đều nguyện ý.” Bạc Hương ánh mắt trong suốt, so với trước kia đã kiên định hơn rất nhiều.

Ta thi triển thuật pháp làm cho Bạc Hương một lần nữa trở lại ba năm trước đây. Tướng mạo của nàng so với lần đầu tiên ta với nàng gặp nhau hoàn toàn không đổi, chỉ là tâm tình đã không còn như trước, thêm vài phần lạnh nhạt, thiếu vài phần cố chấp.

Thu đi xuân đến, một năm nữa đi qua, trước khi rời khỏi thành Kim Lăng, ta gặp lại Bạc Hương. Nàng một thân nam trang, tư thế oai hùng hiên ngang từ phía trước đi tới, vẫn như cũ là một cô nương tiêu sái tùy tiện bậc nhất thành Kim Lăng. Phía sau nàng là Tần Mang rất tự nhiên nhón lấy một sâu kẹ hồ lô, mồm không ngớt nói: “Tiểu thư người ném thử chút đi.”

“Này, các người như thế nào ăn mà lại không chịu trả tiền?”

“Để ta trả.” Tiêu Tị đi tới, lấy một thỏi bạc ra, lại bị Bạc Hương chặn lại.

“Không làm phiền Tiêu tướng quân, ta mang tiền.” Bạc Hương ném hai đồng tiền cho người bán hàng sau đó cùng Tần Mang vừa cười vừa nói rời đi, từ đầu đến cuối đều không buồn liếc mắt đến Tiêu Tị một cái.

Tiêu Tị đứng tại chỗ nhìn hai thân ảnh rời đi, hai bàn tay nắm chặt thành quyền.

Những thứ không chiếm được luôn là thứ hấp dẫn nhất, Bạc Hương như thế, Tiêu Tị cũng như thế.

Ta lắc đầu, xoay người rời đi. Nơi này, ta thực là không nên trở lại nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tung-buoc-bac-tinh>